

kede til at udøve politisk Stemmeret end vi Kvinder, saa maa det være mig tilladt at benægte saa vel Opøvelsen som Erfaringen uden forsaavidt som den er naaet ved Deltagelse i, det offentlige Liv. Og det er intet andet vi Kvinder forlanger end netop den samme Frihed til ved Deltagelse i det offentlige Liv at dygtiggjøre os, saa vi snarest mulig kan blive istand til at varetage vore egne Interesser, vort eget Tarv.

Samler man i en Sum alt, hvad Hr. Berner i Tidens Løb har sagt til Fordel for Kvinden — hvis hans smigrende Udtalelser støtter sig til egen Erfaring, har jeg Grund til at tro, at han har ment ogsaa den norske Kvinde — saa har man vanskeligt for at tro, at hans Ængstelse for, at vi allerede nu skal opnaa politisk Stemmeret, virkelig skriver sig fra Tvivl om Kvindens Dygtighed. — Med Fru Nielsen („Dagbladet“ for 1885 Nr. 468), tror jeg, at der er „mange bekymrede Sjæle inden Venstre“, som i den stemmeberettigede Kvinde ser en Modstander, der vil give „Reaktionen et godt Rygstød“. Og jeg frygter, Hr. Berner har været altfor lydhør for sit Partis Opfatning, og at vi deri faar søge den rette Grund til, at han nu vender sine Vaaben mod os. Men med Fru Nielsen maa jeg spørge: „Med hvad Ret paastaar da Venstremænd, at Flertallet af Kvinderne her i Norge er reaktionære?“

Hr. Berner siger selv i sin ofte nævnte Artikel i „Nyt Tidsskrift“ 1884: „Et sandt folkeligt fremadskridende Samfund kan ikke undvære denne (Kvindens) Kraft. Ligesom Demokratiets Fremgang ogsaa har været en Fremgang for Kvindens Frigjørelse, saaledes har Kvinderne i sin Frigjørelse til Gjengæld mægtigt fremmet Demokratiets Livsprincip“.

Nu da det gjælder om at sikre Kvinden den Ret, der vil gøre hende til Mandens Lige, nu har kanske det Parti, der har forsøgt at realisere det demokratiske Livsprincip her tillands, pludselig faaet den Tanke, at Kvinderne, der har været udestængte fra al Deltagelse i det offentlige Liv, paa egen Haand har tjernet sig fra Partiet. Isaafald burde man have stillet dem under bedre Opsigt og ikke tilladt, at Kvinderne, som man indrømmer saa mægtigt har fremmet Demokratiets Livsprincip, gik over i Fjendens Lejr. Men det er kanske ikke Partiet om at gøre at have Kvinderne paa sin Side længere; thi, det vilde medføre Forpligtelser. Demokratiets Livsprincip er forhaabentlig sikret nu, og da trænger

(Hermed følger et Tillæg.)

L. A. Jørgensen. Kbhvn.